

Tandem

chiulul

„încă o zi frumoasă de toamnă!”
aud într-o dimineață izbitor de clar vocea lui Daniel
de parcă ar fi chiar aici lângă mine și-l văd
aievea cum zâmbește serafic apoi se ridică vioi din pat
deschide larg fereastra inspiră adânc
aerul proaspăt privind cu bucurie forfota oamenilor

„azi nu mă duc la examen, prefer
să chiulesc și să ies la plimbare pe plajă
soarele este blând și nu o să mi se mai înroșească nasul”
îmi transmite instantaneu Daniel
acest mesaj complex
pe diverse și obscure căi telepatic
„hei, dar stai așa! azi n-am niciun examen
azi e ziua mea liberă și pot să fac orice am eu chef

spune și tu, mă întreabă el, unde s-a mai pomenit
un așa noroc? numai că” și deodată Daniel
se întristează de parcă și-ar fi pierdut chiar bursa
„iar m-a cuprins, ca de obicei
o lene d-aia mare și cred că mă bag
înapoi în pat și-o să dorm toată ziua, cine știe
poate o să visez că m-am plimbat
pe plajă și, după cum știi prea bine, eu pot
să mă mulțumesc chiar și cu atât”
îmi transmite rapid Daniel pe aceleași obscure căi telepatic
și închide fereastra

hotărârea

când a aflat că este trimisă la mănăstire
Ofelia s-a întristat nespun
dar cu cât se gândea mai mult
începea să înțeleagă că în mod sigur
i se vor întâmpla lucruri
care altfel nu i s-ar fi întâmplat niciodată
așa că și-a făcut repezător bagajul
în care a înghesuit
ca de obicei o grămadă de lucruri inutile
și a pornit cu pas domol la drum

o explicație rațională

„azi merg la cumpărături și, dacă am noroc,
poate găsesc ceva ieftin și bun
deși e puțin probabil aici pe insula mea superbă
unde vin turiști din toată lumea
și prețurile sunt mai degrabă enorme!”

și după ce și-a făcut un mic calcul și-un mic plan
de cumpărături Daniel a plecat cu inima
strânsă ca-ntr-o cochilie de pe plajă să cutreiere magazinele
până seara târziu-târziu de tot când frânt de
oboseală cu sacoșa goală în mâini Daniel s-a întors
în camera lui uitându-se lung și trist la sacoșa
care sub ochii lui s-a umplut singură cu o mulțime
de bunătațuri haine și suveniruri încât Daniel
s-a bucurat enorm deși tot încerca să găsească
în mintea lui o explicație rațională
pe care firește nici până acum n-a găsit-o

sub ciuperca otrăvitoare

în drumul ei spre mănăstire printr-o pădure fermecată
pe Ofelia a prins-o o furtună năprasnică
și ea s-a adăpostit de ploaie cu toți spiridușii
sub o ditamai ciuperca otrăvitoare
unde au făcut un foc mare și frumos de tabără
și după ce s-au mai încălzit s-au împrietenit
apoi au stat până noaptea târziu la povești
fiecare povestea ceva nemaiîntâlnit în lume
și un spiriduș mai prăpădit a povestit
cu greu printre sughituri de răs despre bietul Hamlet
care umblă de unul singur noaptea prin castel
și stă de vorbă cu fantoma tatălui său
și crede și face întocmai ce-i spune fantoma
de aia nici măcar nu-i un nebun adevărat
așa cum spun unii ci doar un mare și încrezut nătăfleț

o călătorie în jurul lumii

să nu cumva să vă imaginați că Daniel
huzurește pe insula lui dragă nici pe departe
el învață de-i sar capacele și dă examen
după examen e drept că le trece cu brio
deși dacă ar fi după el n-ar învăța absolut nimic
și-ar chiuli de la toate examenele
pentru că deși nu recunoaște cu niciun chip
Daniel ar prefera să huzurească
așa ca Aladin căruia duhul din lampă
îi îndeplinește pe loc orice dorință
oricât ar fi de trăsniță sau necuviincioasă
numai că Daniel are niște dorințe secrete
pe care nici măcar duhul din lampă n-ar fi în stare
să i le îndeplinească și atunci în loc
să huzurească Daniel învață dă examene
după examene și visează cu ochii larg deschiși
ziua în care va pleca într-o călătorie
în jurul lumii să uite astfel de tot și de toate

bătrânică

mergând spre mănăstire prin pădurea fermecată
 Ofelia a întâlnit o bătrânică slăbănoagă
 cu ochelari cu lentile groase
 de sticlă îmbrăcată în zdrențe care a invitat-o
 politicos la un ceai în căsuța ei dărăpănată
 și în mijlocul unei foarte fermecătoare și inteligente
 conversații
 bătrânică s-a oprit și i-a mărturisit
 amuzată în șoaptă că toate creaturile din pădure
 sunt convinse dintotdeauna că ea este cea mai frumoasă
 zână din pădure și ea profită
 din plin de prostia lor și nici prin cap nu-i trece
 să le spună adevărul pe care oricum nici măcar ea nu-l știe

Aura

„E necesar ca din fapte aparent banale
 să înveți să recunoști aspecte cu adevărat înțelepte
 ale vieții!” și-a spus Daniel privindu-se
 cu coada ochiului în vitrina cu artefacte.
 Se privea și vedea cu satisfacție
 cum deja i se conturează aura
 de iluminat în jurul capului.
 Instinctiv își duse mâna s-o atingă
 și spre surprinderea lui
 aura căpătă o consistență materială
 încât putu s-o pipăie ba chiar s-o mângâie cu sfială.
 Însă aura devenea din ce în ce mai grea
 parcă era din plumb. Daniel abia
 mai reușea să-și țină capul drept și panicat
 se gândi: „Ce lucru lipsit total de înțelepciune
 să ai o aură pe care nici măcar un pas
 să n-o poți duce!” și își luă cu ambele
 mâini aura de pe cap apoi o așeză
 cu un oarecare regret în vitrină
 printre celelalte lucruri antice și prețioase.

solomonarul

urcând o colină în drum spre mănăstire
 Ofelia a văzut lângă o stâncă o viperă
 șuierându-i s-o ajute căci un solomonar păgân
 a blestemat-o să nu se poată
 mișca din acel loc până moare de foame
 și Ofelia a întrebat-o cum
 ar putea să facă ea acest lucru
 și vipera i-a șuierat din nou
 că blestemul dispare
 numai dacă o fată tânără o lasă de bunăvoie
 să-și înfigă colții veninoși în mâna ei
 și atunci Ofelia i-a întins mâna
 și vipera a mușcat-o apoi a dispărut
 după stâncă și în locul ei a apărut
 solomonarul care i-a turnat
 grabnic Ofeliei între buze un antidot eficient

tunelul fără ieșire

trebuia să iau autobuzul
 spre Sassari
 să ajung la 11: 30 a.m.
 în stație mă aștepta Daniel
 care chiulise de la cursuri
 special pentru mine
 însă autobuzul nu se mai oprea
 mergea la infinit
 înainte și înapoi printr-un tunel
 la ale cărui două capete
 se întrezărea Daniel dedublat
 din capătul din spate îmi zicea:
 hai, pleacă odată!
 iar din capătul din față:
 cum, încă n-ai ajuns?!

frumoasele rochii

după ce și-a reînceput drumul spre mănăstire
 Ofelia și-a dat seama că nu se cuvine
 să-și care cu ea până la mănăstire
 unde totul este atât de simplu și lipsit de podoabe
 frumoasele rochii pe care de altfel
 le purta cu mare drag la castel
 așa că s-a întristat s-a ghemuit aproape plângea
 neștiind deloc ce să mai facă
 și ridicând ochii a văzut în fața ei
 o țărăncuță cu părul ciufulit
 cam de aceeași seamă cu ea și cu aceeași statură
 și deși i se rupea inima
 i le-a făcut cadou pe toate țărăncuței
 care văzând minunățiile acelea de rochii
 s-a înroșit de plăcere
 și i-a mulțumit de mii de ori Ofeliei
 apoi a plecat cântând
 de parcă toată lumea era a ei
 și atunci Ofelia s-a gândit că a făcut ce trebuia

Lumea văzută prin ochii lui Daniel

„Lumea nu este niciodată aceeași,
 deși o privesc în fiecare zi cu aceeași ochi,
 singura constantă fiind doar
 faptul că, de fiecare dată, e incredibil
 de frumoasă!”, tastă repede Daniel
 pe laptop într-un fișier word
 secret, apoi își puse fularul roșu la gât
 și ieși la plimbare.

Și privea lumea cu atenție și curiozitate
 de parcă acum o vedea pentru prima oară,
 iar lumea văzută prin ochii lui Daniel
 era cu adevărat incredibil de frumoasă,
 deși el mergea ca pe muchia unui cuțit uriaș
 cu tălpile goale încercând să ajungă
 la celălalt capăt unde se termina totul.

camera din oglinzi de cristal

când a ajuns aproape de mănăstire
în fața Ofeliei a apărut un lac mare și pe lac
plutea o casă cu toate ușile larg deschise
ce parcă o îmbiau să intre și fără
să stea prea mult pe gânduri a intrat
și s-a trezit într-o cameră numai și numai
din oglinzi de cristal tavanul era oglindă
podeaua era oglindă iar pereții numai
oglinzi încât Ofelia se vedea
reflectată sub mii și mii de chipuri
care de care mai stranii și mai de nerecunoscut
iar ea plutea între oglinzile de cristal
privindu-se halucinant până uită
cu totul cum arăta în realitate și atunci
se prăbuși în gol și de spaimă
își strigă propriul nume cu o voce ascuțită
care sparse toate oglinzile și ea
se trezi în fața lacului și a casei plutitoare
care acum parcă o privea amenințător
cu toate ușile bine ferecate cu lacăte grele de fier

Micuța japoneză

Daniel trece înfrigorat cu un zâmbet absent
prin fața cafenelelor din Sassari
auzind în surdină disputele înflăcărâte ale
localnicilor. Abia dacă mai vede
în față. Dar merge gândindu-se intens
la ceva. Atât de intens încât totul
din jur dispăre. Daniel parcă plutește.
Zâmbetul lui devine calm, aproape
drăgăstos. El vede o micuță japoneză
care pregătește pentru el ceremonia ceaiului.
Daniel îi admiră grația și precizia fiecărei
mișcări. Inspiră aroma ceaiului. Se relaxează total.
O mașină care trece pe străduța îngustă
îl claxonează strident. Daniel nu aude.
Șoferul pune brusc frână la un pas
de Daniel care nici nu aude înjurăturile șoferului
și întreține o seducătoare conversație
cu micuța japoneză, în timp ce
în jurul lui se strânge treptat
un grup de cerșetori intrigați și deloc pașnici.

la mănăstire

când a ajuns la mănăstire
Ofelia a fost întrebată ce caută ea aici
și doar ce-a deschis gura
să le spună că aici este locul ei
că toate călugărițele s-au transformat
în niște făpturi stranii
aduceau cu elfii sau chiar cu gnomii
și erau puși pe chef mare
au desfăcut toate butoaiile cu vin
au fript hălci uriașe de carne
și-au invitat-o pe Ofelia
să sărbătorească împreună cu ei

și când ea i-a întrebat ce anume sărbătoresc
ei au izbucnit în râs
râdeau de se prăpădeau
abia ținându-se cu mâinile de burtă
și i-au răspuns printre hohote de râs
că sărbătoresc chiar venirea ei
la mănăstire și Ofelia s-a mirat și i-a întrebat
dacă asta chiar este o mănăstire
și ei i-au răspuns că da este
ba chiar este cea mai veche mănăstire din ținut
și că de o mie de ani niciun om
n-a mai îndrăznit să calce pe aici
și cu siguranță asta-i cel mai bun motiv din lume
pentru o sărbătoare de pomină

Poem cu Daniel ascultând muzică tibetană

„Îmi place această nutella!”, spuse,
privind detașat prin camera înaltă și veche
abia încălzită de butelia cu gaz,
Daniel care stătea foarte, foarte cuminte
pe pat, într-o poziție de totală relaxare,
ascultând muzică tibetană la laptop.

„O să-mi cumpăr și data viitoare!”, adăugă
el și întinse o mână lungă prin fereastra
cu obloane deschise, o mână care trecea printre clădiri,
printre scoici albe, palmieri și portocali
bătrâni, ajungea printre nori, trecea dincolo
de nori, atingând din zbor avionul
către Milano în care mă aflam eu gândindu-mă,

în timp ce priveam absentă norii albi pufoși
prin hublou, că și un tsunami ar putea
trece peste Daniel în acest moment intens
de relaxare și absolut nimic nu s-ar schimba
în structura lui exterioară și interioară de rezistență
la orice astfel de catastrofal fenomen.

înapoi la castel

când a dormit în prima noapte la mănăstire
Ofelia l-a visat chiar pe Hamlet
bântuind prin castel și strigând-o disperat
s-a trezit imediat cu inima
bătându-i puternic în piept și plângând
i-a trezit pe toți elfii și gnomii
și le-a spus că trebuie să se întoarcă la castel
și le-a povestit visul dar ei au clătinat
din cap și i-au zis că e semn rău
că ar face mai bine să rămână aici cu ei
dar Ofelia a plecat în toiul nopții spre castel
unde a ajuns abia peste o jumătate de secol
și totul era în paragină
iar Hamlet era un biet moșneag
rătăcind printre ruine și vorbind de unul singur
și nici n-a recunoscut-o deși ea nu îmbătrânise deloc
ba chiar i-a zis răstit să plece imediat din castelul lui
că altfel îi scoală din morminte
pe toți slujitorii lui credincioși s-o alunge
să nu-i mai tulbure nimeni liniștea și singurătatea